

VIETOJ IŽANGOS

Priešais Sibilę rankos ant stalo dėliojo kortas. Kiekvieną lėtą judesį lydėjo plonų žalvarinių apyrankių dzingsėjimas – jų begalė buvo užmauta ant abiejų raganos riešų. Visi pirštai – ilgi, juodai nulakuotais nagais – buvo apmaustyti žiedais. Kairį nykštį apsvijusi gyvačiukė, o ant dešinio lyg kokia pragaro akis žybčiojo bauginamai juodas netaisyklingos formos akmuo. Kambaryje buvo prieblanda, sunkios tamsiai violetinės užuolaidos krito iki pat grindų, aklinau uždengdamos langą. Patalpą apšvietė tiktai daugybė ilgų plonų žvakių. Tvyrojo stiprus vaško kvapas ir šokinėjo šešėliai – daiktų, raganos ir prieš ją sėdinčios merginos. Sukaišiotos žvakidėse ir po dvi, ir po keturias, žvakės degė lentynose, ant spintelių ir stalų šalia išrikiuotų knygų ir rakandų. Viena žvakidė su dviem žvakėmis stovėjo ir ant žemo ovalaus stalo, ant kurio ragana, sėdinti

ant sofos, iš lėto, retkarčiais paslaptینگai sujudindama lūpas, dėliojo kortas. Lentynėlėse aplink buvo matyti keistų formų buteliai pramaišiu su šokinėjančiose liepsnose mirgančiais mineralais, tai šen, tai ten iš butelių styrojo negyvos džiovintų augalų puokštės. Galbūt tai tik dekoracijos įspūdžiui sustiprinti, tačiau Sibilė buvo linkusi tikėti, kad viskas naudojama burtams. Nes tai buvo ne šiaip sau ragana.

Apie raganą Fredą Sibilė sužinojo iš Juditos, savo geros draugės, o pastarajai šią ypač galingą būrėją rekomendavo teta, kuriai Freda padėjo prišaukti dabartinę meilę, net aštuoneriais metais jaunesnį egiptietį Achmedą. Ragana Freda buvo šiuolaikiška, ėjo koja į koją su technologijomis, turėjo interneto puslapį, feisbuko, instagramo paskyras ir jutubo kanalą, kiekvieną savaitę įkeldavo kokias nors prognozes ar patarimą anglų kalba, ir po visais įrašais buvo galima rasti virtines puikių atsiliepimų bei padėkų. Tad Fredos galios Sibilei nekėlė abejonių.

Ragana atrodė gal trisdešimties ar keturiasdešimties – amžių buvo nelengva nuspėti, nes liesoką veidą dengė storas pudros sluoksnis, darantis jį beveik panašų į klouno. Akių vokus paryškino tamsūs blizgantys šešėliai, lūpos – tamsios vyšninės spalvos. Iki pat stalo nusvirusią ir ėmusią trukdyti raudonų plaukų sruogą Freda permetė atgal per petį ir pakėlusį galvą įsmeigė tamsias akis į Sibilę, sėdinčią krėsele kitapus stalo.

– Dabar atversk vieną, – paliepė kимиu balsu.

Merginai iš jaudulio pakirto kojas. Išdėliotos nugarėlėmis į viršų, gulėjo devynios kortos eilėmis po tris. Nuo tos, kurią dabar ji pasirinks, priklausys raganos atsakymas. Atsitiktinė korta taps lemtimi, betgi dėl to ji čia ir atėjo – sužinoti, kaip elgtis. Sibilė jau ketino imti vidurinę kortą, bet buvo nejauku taip toli siekti, todėl nedrąsiai paėmė kampinę iš arčiausiai esančios eilės. Tai buvo kažkoks nelaimėlis, pakabintas žemyn galva už vienos kojos.

– Nei pakartas, nei paleistas, – kimiai sumurmėjo Freda ir vėl įsmeigė įdėmų žvilgsnį į Sibilę. – Juk tai tu? Taip ir jautiesi?

Merginai teliko pritarti.

– Aš iš tiesų jau kuri laiką nežinau, ką daryti, – ištarė drebančiu balsu. – Sapnavau baisų sapną, jaučiu, kad jis man bando kažką pasakyti. Bet jūs turbūt neaiškinate sapnų...

– Kodėl gi ne? – krestelėjo galvą ragana. – Žinoma, aiškinu. Papasakok tą sapną.

Sibilei buvo nesmagu, atrodė, kad įvardijus balsu visas siaubas gali sugrįžti kaip tą rytą, kai ji suprato, jog būtina kažko imtis, ir užsiregistravo pas raganą konsultacijai. Bet Freda žvelgė drąsindama ir šypsojosi.

Sapnas prasidėjo labai gražiai – šitą dalį pasakoti buvo malonu. Ryškūs skaisčiai oranžiniai šilkai plevėsavo Sibilei aplink kojas, vėjui pūstelėjus kilo į dangų, ji basa šokinėjo per akmenis, glotnius, švelnius, saulės išildytus. Artėjo prie upės, į kurią įmerkę kasas lingavo gluosniai, atrodė, džiaugsmas ir laimė tvyrojo ore. Liemenį ji buvo

apsijuosusi ypatingu diržu, primenančiu triskart apsvijusią gyvatę; subtilus kūrinys buvo supintas iš juodų, rudų ir auksinių juostelių, iš po alyvinio perlamutro vokų gyvatė kaip gyva žvelgė žaižaruojančiomis smaragdų akimis. Šita detalė atrodė vienintelė atpažįstama – diržas buvo iš aukštosios mados kolekcijos, kurią Sibilė žiūrinėjo savo telefone prieš užmigdama.

– Šokinėdama per akmenis prisiartinau prie upės, atsiklaupiau ir pasilenkusi pažvelgiau į vandenį, – pasakojo mergina. – Vanduo raibuliavo, jame judėjo atsispindintis žydras dangus. Mačiau galvos kontūrą ir vėjo ištaršytus plaukus. Buvau tikra, kad jie mano, bet tas atspindys atrodė esantis ne paviršiuje, o kažkur giliai... – Jos balsas suvirpėjo. – Bauginamai giliai.

Sibilė nutilo, o ragana supratingai linktelėjo parodydama, kad įdėmiai klausosi.

– Nusmelkė bloga nuojauta, – vėl prabilo mergina. – Apsidairiusi pamačiau ant akmenų paliktus kruvinus savo pėdsakus. Kraujas buvo šviežias ir žvilgėjo saulėje. Mano šilkinio sijono apačia taip pat visa buvo permirkusi krauju, šis sparčiai plėtėsi apačioj, lipo, smelkėsi aukštyn, viską nudažydamas raudonai. Baisiai persigandau, ir tada... – Sibilė užsikirto, ta sapno dalis buvo pernelyg sukrečianti.

– Ir tada? – perklausė Freda, nenuleisdama nuo jos akių.

– Tada... tas atspindys išnėrė iš vandens, aš pamačiau išpurtusį skenduolės veidą balzganomis lūpomis ir pramerktomis akimis, baisų, siaubingą... Ant galvos ji turėjo apipuvusį

žolių vainiką, nuo jo per skruostus tįso tamsiai žali dumbliai. Smarvė kaip iš šiukšlių konteinerio... – Mergina prisidengė burną ranka ir įsmeigė akis į lentynas, lyg žolės ant jų žvilgančiuose buteliuose būtų gelbėjimosi šiaudas.

– Ir... viskas? – ragana susimąščiusi perbraukė ranka užverstų kortų nugarėles.

Sibilė papurtė galvą. Paties baisiausio ji dar nepasakė.

– Norėjau bėgti, bet kojos suakmenėjo, ir toji skenduolė ledine ranka pamėlusiais nagais stvėrė man už riešo. „Ar radai mano sūnų?“ – išgirdau ir pabudau... – Sibilė apsilaižė sausas lūpas.

Freda paklausė, gal ji norėtų vandens, bet mergina atsisakė. Po to sapno bet koks vanduo jai atrodė užterštas.

– Upė, vanduo – tai pokyčiai, jų bus tavo gyvenime, – žvelgdama Sibilei į akis ištarė ragana. – Sapnas reiškia, kad kai kurie iš jų gali būti skausmingi kaip tas kraujas, bauginantys kaip ta skenduolė, bet nebijok, viskas į gera. Tavo sapnas saulėtas, o tai labai svarbu. Viskas bus gerai.

Tai, ką ragana pasakė, buvo panašu į tiesą. Sibilė jau tėtė, kad pokyčiai, vienokie ar kitokie, neišvengiami. Po to, kai per Velykas, abiejų šeimoms susėdus prie bendro stalo, Viktoras jai pasipiršo, kitaip ir būti negalėjo. Ji ištarė „taip“, logiška, kad po šito dera planuoti vestuves, bet kuo toliau, tuo labiau širdis stojo piestu pagalvojus, kad su tuo vyru reikės nugyventi visą gyvenimą.

– O kaip sužinoti, į kurią pusę tie pokyčiai? – nedrąsiai paklausė mergina. – Mudu su... su *juo* jau šešeri metai

kartu... Viena mano pusė nebenori būti kartu, kita pusė sako, kad nueita pernelyg toli ir kelio atgal nėra.

Freda pažvelgė į merginą.

– Šešeri metai kartu? Bet nematau, kad būtumėt vedę.

– Dar nevedę, – vos girdimai ištarė Sibilė.

Ragana žvangindama apyrankėmis vikriai surinko dalį kortų, palikdama tiktai Sibilės atverstąją, dar tris šonuose ir kampe ir išskėtusi pirštus pastūmė visas į stalo vidurį. Tada paėmė prie stalo krašto padėtą krūvelę ir papildė kortų dėlionę taip, kad korta su pakabintu nelaimėliu atsidurtų centre. Buvo keista stebėti raganos rankas, nemoteriškai tvirtas, neskubiais, bet užtikrintais judesiais verčiančias vieną kortą po kitos. Su kiekviena atversta korta Freda kraipė galvą, vis pažiūrėdama į Sibilę ir stebėdama šios reakciją.

– Jis... tamsus? – paklausė atvertusi karalių, sėdintį soste.

– Na... – Sibilė suabejojo. – Plaukai veikiau kaštoniniai...

– Taip taip, – pritarė ragana. – Tai jis, – ilgu juodu nagu pabaksnojo į karalių. – Jis tave kontroliuoja.

– Gal ne tiek jis, kiek jo motina... ir maniškė. Jos abi nori, kad kitamet atšoktume vestuves. Aš nežinau, ką daryti, jaučiu spaudimą. Suprantat, mes draugaujam nuo mokyklos... – Buvo sunku nepažįstamam žmogui iškloti tiesą.

– Draugaujat nuo mokyklos, ir visiems aplinkui atrodo, kad esat sulipę kaip sausainiai „Oreo“ ir būsit kartu iki mirties? – kимиu balsu sumurmėjo ragana ir pabadė

nagu į kitą kortą. – Ne, nebūsit. Labai greit nebebūsit. Tai akivaizdu.

Akivaizdu? Sibilei net skrandį susuko nuo tos minties. „Nejau tai tiesa?“ – palinkusi virš stalo galvojo ji. Nebe sausainiai... Kortos iš tiesų rodo, kad jos kelias – ne su Viktoru? Vadinasi, ji tik gaišta su juo laiką? Jau ir taip daug sugaišo... Šitiek metų tuščiai... Juk seniai turėjo būti aišku... Juk ji seniai pati tą žinojo...

– Matau kitą vyrą, – pasakė Freda.

– Šviesų? – atsargiai paklausė mergina.

Širdis ėmė plakti tankiau. Bendrakursis Marius, garbanotus gelsvus plaukus rišantis į uodegą ant pakaušio, jai visada patiko, tik ji nediršo sau to pripažinti.

Ragana prisimerkusi pažvelgė į ją, papurtė galvą, sudzingsėjo ilgi pečius siekiantys auskarai.

– Oi ne, mieloji, su tuo šviesiu nebūsi laiminga. Šalia tavęs matau tamsų, tamsesnį ir už tavo dabartinį.

Sibilė sutriko. Kas gi tas kitas tamsus vyras, jai skirtas likimo?

Freda kitapus stalo ištiesė ranką.

– Duokš ranką.

Mergina atkišo prakaituotą delną, vaikišką, palyginti su daug didesne raganos plaštaka. Ragana nagu pabraukė jos delno linijas, reikšmingai pažvelgė į akis ir ant viršaus uždėjo kitą savo ranką.

– Kaip ir sakiau, – ištarė nemirksėdama. – Jis dar tik pakeliui į tavo gyvenimą. Bet prieš pasitikdama savo

laimę turi išsivaduoti nuo praeities. O tai nelengva užduotis. Praeitis tave stipriai laiko ir geruoju nepaleis. Kaip tie kraujo pėdsakai tavo sapne, velkasi iš paskos.

– Tas tiesa, – atsiduso Sibilė.

Ji neįsivaizdavo, kaip pasakyti Viktorui, kad jį palieka, o dar sunkiau būtų pasakyti jo ir savo mamoms... Šito ji paniškai bijojo. Net duso vien apie tai pagalvojusi. Tai buvo viena iš priežasčių, dėl ko iki šiol to dar nepadarė. Akivaizdu, prasidėtų chaosas, mama verktų, visi įkalbinėtų, įtikinėtų, ašarotų, rėktų ir kaltintų, galų gale išsigandusi Sibilė nusileistų ir pripažintų pasikarščiavusi, esą tai buvo kvaila mintis...

Raganos pirštai palietė žiedą ant jos rankos – auksinį, su deimančiuku, prieš pusmetį padovanotą Viktoro kaip sužadėtuvių dovaną.

– Bloga energija, – pasakė. – Neišsivaduosi, jeigu neatsikratysi šito žiedo.

– Jeigu atšauksiu sužadėtuves, aš jį gražinsiu, – nuleidusi galvą sumurmėjo mergina.

– Jokiu būdu! – pasibaisėjusi šuktelėjo Freda, net žvakių liepsnos šalia ėmė blaškytis kaip pasitususios. – Tau neišeis jo gražinti, jis sugrįš pas tave kitais keliais, ir pasidarys tik dar blogiau, šitai niekada neatšauksi sužadėtuvių! Blogis gali būti tik palaidotas. Palaidotas kartu su praeitimi. Ar tu pasiruošusi?

Po tokios aistringos kalbos Sibilė nebemanė turinti iš ko rinktis, tad klusniai linktelėjo. Ji apskritai vengė bet kokių ginčų.

Ragana atsistojo, į kambario vidurį nustūmė pasienyje stovėjusią juodą medinę kėdę su lenktu atlošu ir liepė Sibilei persėsti ant jos. Kol mergina neramiai žvalgėsi, Freda, paėmusi keletą sausų žolynų, sudėjo juos į puokštę, tada uždegė nuo artimiausios žvakės ir pamojavo merginai prieš veidą. Stovėdama ji atrodė nepaprastai aukšta ir grėsminga. Aštrūs dūmai bemat ėmė graužti gerklę, Sibilė sukosėjo ir nusuko veidą. Ragana nekreipdama dėmesio ėmė žingsniuoti aplink ją ratu prieš laikrodžio rodyklę, murmėdama užkeikimus nesuprantama kalba. Į girgždantį parketą ritmiškai kaukšėjo aukštakulniai, grindis šlavė sunkios akso-minio sijono klostės. Kambarys su šokinėjančiomis žvakių liepsnomis ėmė sukstis, sukimasis vis greitėjo, Sibilei darėsi bloga, ji vos neprarado sąmonės. Suaimanavo ir abiem rankomis įsikibo į kėdę, ant kurios sėdėjo, nes atrodė, kad srautas ją tuoj nuneš nežinia kur.

Staiga ragana sustojo, padėjo smilkstančius žolynus ant lėkštės.

– Dabar tu pasiruošusi. – Freda atsitūpė priešais apkvaitusią merginą ir spustelėjo jai kelius. – Astrologiniu požiūriu tinkamiausias laikas atsikratyti to, kas nereikalinga, – rytoj devintą valandą vakaro, – kalbėjo toliau, lėtai tardama žodžius, kad Sibilė gerai įsidėmėtų. – Nueik į kapines, į tas, kurios netoliese, prie sporto klubo. Įėjusi pro vartelius nuo sporto klubo pusės, pamatysi skaičių; tiek kapų atskaičiuok kairėje tako pusėje, ir už paskutinio kapo gilyn į kairę bus toji vieta. Apleistame kape su augančia

nudžiūvusia pušimi palaidok tą nelaimingą žiedą. Kai tą darysi, kalbėk: „Aš – ne tavo, tu – ne mano, laidoju amžiams.“ Palaidojusi praeitį tapsi laisva. O dabar prašyčiau aštuoniasdešimt eurų, penkiasdešimt už konsultaciją ir trisdešimt papildomai už ritualą.

Iš raganos salono, įrengto drėgnu betonu atsiduodančiame senos statybos daugiabutyje, Sibilė išėjo kaip apdujusi. Galva vis dar sukosi ir sprogo nuo įspūdžių. Kitas vyras... Tamsus... Palaidoti praeitį... Ji nebus su Viktoru... Vis dėlto nebus... Nebe „Oreo“... Iš tiesų čionai eidama Sibilė vylėsi išgirsianti iš raganos padaršinimą, esą nereikia bijoti krizių, galiausiai ji bus laiminga su Viktoru, tik reikia dėl to pasistengti, jos ateitis – graži šeima, pasiturintis gyvenimas ir trys žavūs vaikai... Ji tikėjosi išgirsti kažką panašaus ir kad nusiramins gavusi patvirtinimą, jog yra teisingame kelyje. Tiesa, tai išgirdusi nebūtų pernelyg džiūgavusi. Galbūt ir toliau abejotų, kaip abejojo iki šiol. Bet, pasirodo, likimas jai numatęs kažką kita, ir tas kitas, pasak raganos, jau pakeliui... Ta išburtos laimės nuojauta ir jaudino, ir masino, ir baugino.